Ч. 82. Второк 15 (28) цьвітня 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(До ситуациї. — Заведене дволїтної служби войскової. — Культурна борба у Франциї).

Палата послів відбуде в сїм тиждни два повні засїданя, а то завтра і в пятницю. На дневний порядок вийде передусїм справа знесеня кавций урядничих, бо предложене о зміні реґуляміну палата поки-що відложено на жадане п. Президента мінїстрів дра Кербера. Другою точкою порядку дневного буде справа будови льокальних зелїзниць. — Вчера відбули ся в праскім ратуши збори ческої народної ради. То були від давна заповіджені збори молодоческих мужів довіря, від котрих ухвал має завсїгди дальша тактика сторонництва в палатї. Наради вели ся довірочно, мимо того нема сумніву, що побороли посла умїренного сторонництва, поручаючого виконному комітетови, вглядно парляментарному клюбови вільну руку в полїтицї і похвалюючого дотеперішну тактику. В зборах брав участь також мінїстер др. Резек. П. президент мінїстрів др. Кербер нараджував ся вчера з пос. Прадим, а завтра відбудуть ся дальші наради з пос. Дершаттою. Дотикають они угоди з Угорщиною т. є. нарад угодової комісиї в тій справі.

В справі загальної служби войскової, в скороченім періодї двох лїт, яку хотять завести в нашій армії, населене висказувало від давна бажане, аби скоротити час служби. Однако скорочене не єсть так велике, як би здавало ся на перший погляд, бо і так задля надміру рекрута урльоповано по більшій части вояків на довший час серед їх трилїтної служби. При заведеню дволїтної служби устануть такі відпустки, а надто всї полекші і обовязок служби розтягне ся на найширші круги, навіть на менше розвинених фізично, та остаючих у потрібнїйших відносинах родинних. До того заведене дволїтної служби потягнуло би за собою збільшене видатків в адміністрациї, а вплинуло би, як деякі кажуть, уемно на спосібність армії, бо за два роки не можна з новобранця виробити порядного вояка. Редакция віденьского дневника Zeit зарядила між посла ми анкету що-до квестиї дволїтної служби у війску, а відповіди випали дуже ріжнородно. Лише посли сторонництв: поступово-нїмецкого, людово-нїмецкого і хлопского, так нїмецкого, як ческого, заявили ся без застережень за проєктом, инші висказали більше або менше застережень, головно з обави перед надмірним збільшенем військових тягарів.

Культурна борба у Франциї прибирає острий вид. Монахи в Ґренобль рішили не уступити добровільно. Правительство видало до них ультіматум, щоби до полудня опустили монастир. Однак Картузи мимо сего остали в монастирі. Товпа народа окружає безнастанно монастирскі мури, бо побоюють ся, що прийде войско і жандармы задля видаленя монахів силою. Число селян виносило до 2.000 і они пережидали цїлий день, вичікуючи на войско, а під вечер оставили варту з 300 людий, яка мала пильнувати монастиря через ніч. Також і в Версалю товпа народа обступила прибувшого до монастиря Капуцинів судию мира і демонструвала так, що він мусїв спасати ся утечию. Епископ Тірінас з Нансї, якому правительство здержало пенсию, звернув ся з дуже острим письмом до презеса кабінету Комба, в якім заповідає, що і на дальше буде боронити конґреґаций. Від часу, як здержано епископови пенсию, він одержує обильні дари. Посол Масе заповів Комбови, що на першім зібраню парляменту внесе інтерпеляцию в справі конфлїкту з Ватиканом що-до справи з конґреґациями.

ЧУЖИЙ ГРІШ.

I.

Було то вечером. До двора богатого мельника і властителя каменицї в містї Т... заїхав на подвіре великий віз, прикритий плахтою. Візник злїз потяжко з воза, випряг конї і брав ся стягати плахту з него, аж нараз і відозвав ся: Ось і лежить на возі!

— Хто такий? — спитала служниця, що стояла на дворі.

— Не питай — каже паробок — а заклич лїпше господаря, най скаже, що робити.

Збігло ся пятеро чи шестеро людий челяди, обступили віз та питають: „Хто такий, хто лежить?“ Хтось засьвітив сїрничок. Жінки цїкаві стали заглядати, але й зараз відскочили від воза, бо на нїм лежав якийсь старий чоловік, мабуть вже неживий, скорчений у двоє, очи у него замкнені, а лице запало ся як у мерця.

— Бідачиско! Вже сконав! — відозвала ся якась жінка.

— Де ти єго взяв? — питає другий паробок.

— От де взяв: Лихо менї єго упхало на дорозї. Їду порожним возом, аж дивлю ся, а то лежить в рові якийсь чоловік. Коли я підїхав аж до него, дивлю ся, а він цїлий жовтий як віск; каже, що не здужає, що не може вже дальше іти та просить, аби єго підвезти до міста. Я змилував ся над ним та взяв. Їду дальше, оглядаю ся, а він сидить на возї. Ну, нїчого; їду дальше. По якімсь часї оглядаюсь знову — єго вже нема. Гадаю: злїз десь по дорозї, а то, ось тобі маєш, привіз трупа до дому. Щож з ним тепер дїяти?

Тимчасом засвітили лїхтарню. З хати вийшов і сам господар, чоловік малого росту, присадкуватий. Глянув, а далї й каже: „Єго би відвезти до шпиталю; але як тепер з ним возити ся, коли вже пізна пора. Хиба вже до завтра зачекати; він і так вже неживий, а рано дасть ся знати до полициї. Але де єго тимчасом подїти? Чуєте, Бартова, — каже господар до сторожихи — у вас єсть порожна комора, то хиба зложити єго в тій коморі“.

Сторожиха аж зблїдла, коли таке почула. Мерця здоймили з воза і занесли до комори та поклали там на соломі.

II.

Була вже одинацята година в ночи. Сторожиха не могла спати. У неї був все на думцї той чоловік, заєдно стояв їй перед очима. Таки видїла, як єго несли до комори і як клали на солому. Руки і ноги у него вже були повисли й він вже не віддихав. А може він не помер, може лиш зімлїв? — думає собі. Встала з постелї, засьвітила лямпу і пустилась до комори.

Отворила тихенько двері від комори. З середини повіяло вохким холодним воздухом. Аж мороз пішов по єї тїлї. Затиснула лямпу в руцї і станула на порозї як прикована. Посьвітила до середини, дивить ся, а він лежить жовтий як труп і не рушає ся. Їй здавало ся навіть, що вже чує сопух від трупа.

„То не може бути, то лиш менї так здає ся, бо я бою ся“ — думала собі, а нараз взяв єї дїйстно такий ляк, що аж мало не крикнула і не пустилась втїкати. Набрала однакож знову відваги і приступила близше. Таж він не удає неживого і не забє єї. Поставила лямпу на якусь бочівку і стала мерцеви приглядати ся близше. Він не рушає ся і не дихає; лиш ніс єму потягнув ся і кидає від сьвітла тїнь на запале лице. Надслухує ще лїпше. Він не дихає, застиг таки зовсїм. Нема вже чого бояти ся, бо мертвий не встане, не убє єї.

Приложила єму руку до грудий, аби переконати ся, чи він таки направду вже помер. Дотулилась рукою до грудий і намацала там під одежию щось твердого. Взяла єї велика цїкавість, щоби то такого було і призадумалась на хвильку, а далї таки постановила переконати ся, щоби то було. Розіпняла осторожно одїж на трупі; з під одежи показала ся груба сорочка. Сягнула за пазуху і діткнула ся пальцями таки холодного тїла. Витягає якийсь мішочок, а в нїм бренять, видко, гроші, та й щось шелестить, мабуть банкноти. Від такої несподіванки, страху і захланности взяла єї якась така пристрасть, якої доси ще не зазнала. „То таки гроші! — думає собі — золото і банкноти! Єму вже гроший не треба“, — подумала собі і кров вдарила їй до голови, а серце стало бити, як молотом. Запняла чим скорше одїж на мертвім, вхопила лямпу, замкнула комору і вбігла до хати. Встромила мі-

Новинки.

Львів дня 27-го цьвітня 1903.

— Щедра поміч Найяснійшого Пана. На запомогу для погорільців Ланчина жертвував Єго Вел. Цїсар 10.000 корон.

— Іменованя. П. Мінїстер скарбу іменував в етатї заряду салїнарного в Галичинї і на Буковинї старшого управителя гірничого і гутничого Здислава Камїньского, старшим управителем салїнарним, а мірника Еразма Баронча управителем гірничим і гутничим.

— Двірскі вінчаня. Дня 20 с. м. відбуло ся в двірскім костели парохіяльним у Відни вінчане архикнягинї Єлисавети Амалїї з князем Альойзом Мариєю Адольфом Ліхтенштайном. — Berl. Morgen-Post потверджує донесене, що нїмецкий наслїдник престола має нові чати ся з кн. Марґаретою анґлїйскою, дочкою кн. Конаут, а кн. Фридрих Генрих, найстарший син Альберта, реґента Бруншвіка, з анґлїйскою княгинею Алїциєю.

— Вісти з Буковини. На посольскім справозданю п. Пігуляка, що відбуло ся ві второк в Заставнї, зібрало ся до 300 селян і інтеліґенциї. Збори вислухали справозданя посла, висказали єму і свому послови на сойм др. Зубрицкому подяку і довіре та ухвалили кілька резолюций. — Буковиньский сойм краєвий має бути скликаний аж в місяци вересни. — Будову II. державної ґімназиї в Чернівцях вже розпочато. Научна управа згодила ся з пляном будови, який уложила міска рада і приступлено до копаня земл' на підвалини. — Краєвий президент надав опорожненї стипендиї в квоті по 210 кор. річно слухачеви фільософії Осипови Проскуриньскому і слухачам прав Алекс. Ластовецкому і Дм. Коропатницкому. — Звичайні збори черновецкої фїлїї товариства „Руска Школа“ відбудуть ся в недїлю дня 3 мая с. р. в „Народнім Домі“ о 2 годинї по полудни.

— Про розрухи в Угнові, які там настали були дня 23 с. м., доносять тепер: Того дня о 3 год. по півночи вибух був огонь в стодолї Віктора Скрипчука і знищив 24 домів, 29 стодол і 11 стаєн. Огонь по всїй імовірности був підложений, бо Скрипчук приймив був до себе жидівского хлопця вихреста, котрий перед великодними сьвятами перейшов був на руский обряд. Отже в містї розійшла ся була чутка, що жиди відгрожували ся за то Скрипчукови день перед огнем, кажучи, що він небавком стане „дуже малецький“. При огни, як звичайно, збігло ся богато людий і якась жінка завела сварку з жидом Мехлем Кляйном, звістним лихварем і торговельником соли та вдарила єго в лице. Жиди станули в обороні жида, а тодї християни кинули ся на жидів та стали їх бити, а далї вибивати вікна в жидівских хатах; напали навіть на якийсь жидівский крам і повикидали з него товари на улицю. При сїй нагоді побито 3 жидів тяжко а 5 легко. Коли наспіло войско з Рави руської і прийшли на поміч жандарми із сусїдних постерунків, арештовано 3 жидів підозрілих о підпалене, а 15 осіб за злочин насильства.

— Огнї. З Тернополя доносять, що там онгоди при ул. Цвинтарній, зараз побіч шляху зелїзничого, вибух огонь, котрий знищив до тла 16 будинків. Шкода виносить около 40.000 К. — В Клюсовичах, побіч місточка Кристинополя, в сокальскім повітї, згоріло 36 загород селяньских разом зі всїма запасами збіжа, бараболь і т. п. Цїле село має всего лиш 66 нумерів. Шкода виносить 45.000 кор.; 28 загород було обезпечених.

— Надзвичайні загальні збори Товариства функціонарів автономічних в Галичинї відбудуть ся в перших днях мая сего року в цїли остаточної орґанїзациї і взаїмного познакомленя ся членів. Зголошеня приймає і всяких пояснень уділяє видїл товариства у Львові в льокали власнім при ул. Скарбківскій ч. 43 в партері.

— Як би своїх було за мало, то ще й чужі дефраданти лїзуть до нас очевидно в тій надії, що в нашій Галичинї всяка зволоч легко може сховати ся, а опісля грати ще й другим на носї. Але молодий жидок з Одеси, що приїхав до Львова і тут замельдував ся під іменем Вільгельма Штернберґа, купця з Кілїї, перечислив ся. Львівска полїция знає також своїх людий. Коли многонадїйний син Ізраиля, котрому тепер лїт 24, почав гуляти по Львові і сипати грішми, полїция завізвала єго, щоби він ставив ся і вияснив, звідки має тілько гроший. Штернберґ тимчасом замість на полїцию поїхав на головний дворець і хотів звідси поспішним поїздом поїхати до Гамбурґа. Але полїция ще в пору то перевідала і арештувала Штернберґа, заким він ще всїв до ваґона. Зараз на двірци показало ся, що Штернберґ має при собі пашпорт на імя Волька Янкелевича Шлєзінґера з Одеси. Зараз зроблено ревізию і знайдено при нїм готівку 9.360 рублів, цїнний папір вартости 500 рублїв, великий золотий годинник з фірмою „Пуріц“ і моноґрамом С. В., золотий перстінь в 3 великими брилянтами вартости 2000 корон, брошку з 9 брилянтами, висаджену дорогими каменями, трохи австрийских гроший і менше дорогої біжутериї. Арештований казав, що дістав ті гроші від свого батька, котрий єсть богатим підприємцем ломаня каміня в Одесї, а біжутериї дала єму мати, щоби їх вимїняв на модні. Батько вислав єго в сьвіт, щоби він оглянув собі Париж, Гамбурґ і другі міста. Львівска полїция віднесла ся зараз з запитанем до полїциї в Одесї, чи там єсть якийсь підприємець того імени і одержала відповідь, що нема, але за то одеска полїция попросила львівску, щоби задержала зловленого жидка, котрий спроневірив на шкоду золотаря Пуріца грубі гроші. Отже наш коренний Волько Янкелевич Шлєзінґер дістав вільне помешканє і харч в полїциї а тимчасом приїхав з Одеси там Пуріц, фабрикант, котрий має кілька мілїонів маєтку. Він розповів, що Шлєзінґер мав у него велике довіре і підчас єго виїзду діставав навіть ключі від каси. Дня 20 с. м. отворив Шлєзінґер шкатулку тещі Пуріца, вкрав з неї облїґациї гіпотечні на суму 12000 рублів та дорогоцїнности вартости 15000 корон, шкатулку замкнув і поставив ключі назад на місце — словом, зробив все як найспритнїйший злодїй і нестягнувши на себе підозріня, зміняв рублї в одеских конторах, взяв відпустку на кілька днїв і виїхав з Одеси. Оглядане Европи розпочав від Львова, де до 24 годин пустив кількасот корон. Многонадїйний молодець не богато звидів сьвіта і буде мусів тепер назад вертати, де за кару буде через кілька лїт видїти тілько сьвіта, що через вікно в горі в кримінали.

— З Равщини пишуть нам: Подібно як в ночи на 23 с. м. горіло в Угнові також дня 16 с. м., а замітне то, що займило ся так само від стодоли. Того дня вибух огонь около чверть на 12 в стодолї Войтїха Топоровского і згоріла не лиш тота стодола, але й хати Дениса Жуковского, Михайла Яблоньского, стодола і дах на хатї Луця Лисяка. Загальну шкоду обчисляють на 2900 К, а була обезпечена лиш на 1600 К. Причини сего огню нїхто не знає.

— Опікун і єго плеканець. Минувшої ночи придержала полїция якогось Мариана Бодашевского, бувшого помічника торговельного, а тепер небезпечного злодїя, котрий при помочи якогось другого товариша хотїв добути ся до склепу п. Г. Попеля. При арештованім найдено сталеві знаряди до розбиваня кас і замків, острий ніж і декрет судовий, іменуючий єго опікуном малолїтного Антона Поповича. Показало ся, що той товариш Бодашевского, котрому ще в пору удало ся втечи, був як

шочок з грішми в попіл на припічку, лягла на постіль і задула сьвітло.

Але не могла спати, так була зворушена. В темноті заєдно показувалось їй жовте як віск лице мерця з довгим носом. Цїла в потї перевертала ся на всї боки, але сон єї не брав ся. Встала і засьвітила сьвітло. Роздумує, чи віднести назад гроші, чи нї. Совість каже їй: Віднеси, віднеси зараз! Але й зараз відзиває ся в нїй другий голос: Нї, не понесу тепер, бо страшно! Зажду до рана, а відтак віднесу. Так мучилась цїлу ніч.

III.

Рано була вже комісия з лікарем в коморі. — Тифус... каже лікар, виразний тифус.

Розібрали мерця і стали шукати в одежи, чи чого не найдуть при нїм. Під підшевкою верхної одежи найшли якусь книжочку з кількома замащеними листками. Урядник став перекидати листки, нараз пристанув і видивив ся на винидїлого мерця та покрутив головою, а далї й каже до урядника:

— Чи дали-б ви віру, пане комісар, що отсей бідачиско має при собі чотири тисячі долярів.

— Що ви кажете! — відозвав ся лікар здивований.

— Таки так! Ось тут стоїть записано. Аж не хочесь вірити! Видко, що то був великий скупар, коли на нїм такі лахи, а в них така сума.

Лікар глянув до книжочки, а там було все докладно списано — цїлий рахунок, більші і менші суми, а разом всего: 4000 долярів. На кінчи стояло написано: „Моя ощадність“.

Стали зараз шукати за грішми в лахах. Дивна річ! Анї слїду з них. Скликано зараз сьвідків, розпитувано всїх, нїхто не міг нїчого сказати. Прийшла й сторожиха, блїда як стїна, бо не спала цїлу ніч; так, бачите, казала, боялa ся трупа. Питають і єї, але й она не знає нїчого сказати. Уміла, бачите, добре удавати: „Я? — А най же мене Господь Бог боронить та заступить від такого! Нїчогісенько не знаю. Я навіть і не подивилась на него. Та як би менї по ночи ходити та ще й до мерця. Таж я би зі страху таки з розуму вийшла, як би лиш трупа побачила, а не то єго дотикала ся! Най мене Господь Бог від того заступить!“

Переслухали сьвідків і не довідались нїчого, а комісар каже: Хто знає, чи то єго книжочка! А може він єї де найшов або украв.

Вернули назад до комори до трупа. Позбігало ся богато цїкавих та заглядають, а попереду всїх стоїть сторожиха. Труп лежить розтягнений на соломі. Лице у него жовте; очи трохи отверті, борода сива — виглядає як який опир. Сторожиха приглядає ся тепер по днинї трохи лїпше мерцеви, пригадує собі ніч і зачинає страшно дрожати, аж нараз таки крикнула на весь голость: Таж то Барта!

Всї споглянули здивовані на жінку. Та бо й старший мірочник пізнає вже тепер трупа — то пяниця, давний мірочник, Барта, чоловік сторожихи, що двацять лїт тому назад десь був щез, покинувши жінку і троє дїточок в найбільшій нужді, а тепер вернув назад. Всї думали, що він вже давно помер, і дїти вже не жили, а єго жінка стала була від тої пори за сторожиху у мельника.

Урядник взяв то все на папір, як належить ся, а відтак жартуючи каже до Бартової: „Дивіть ся!“ От тут в сїй книжочці списана вся ваша спадщина, та Господь знає, що за злодїй вас її позбавив!

Сторожиха хотїла вже признати ся — але сором не допустив єї до того. „Нї“ — думає собі — „таки не признаю ся, що я трупа обікрала! Цїлий сьвіт би пальцем на мене показував?“ Удавала отже дальше, плакала та проклинала того злодїя, що позбавив єї таких гроший: Аби нїколи не мав пожитку з тих гроший, той проклятий злодїй! Дай то єму Боже!

IV.

Барту поховали а сторожиха ходила з тої пори як без голови. Коли собі подумає, що обікрала трупа, то й встидаєсь споглянути людям в очи. А коли собі пригадає ту ніч, коли то она й ока не могла зажмурити, то страх знов єї бере; але й зараз себе розважає: Таж то були мої гроші — таки мої! Але хоч і як себе розважала, хоч і як собі толкувала, то все таки боялась тих гроший. Боялась навіть заглянути до того мішочка. Коли одного разу висипала гроші з него на стіл — розуміє ся, що двері замкнула на ключ — і стала їх перебирати та придивлятись банкнотам з чужого краю, то таки опісля сама себе проклинала.

раз тим Поповичем, плеканцем Бодашевского. Ну, та й доброго же дістав опікуна!

— **Зелїзними ґралями** забив в селї Полянах коло Грибова брат брата. Господар Алексїй Каплан, лїт 30, викидав із стайнї гній зелїзними ґралями. В тій хвили коли він з великим розмахом викидав гній, надійшов его 15-лїтний брат Сидор, котрого він з такою силою вдарив ґралями в голову, що зубцї аж кість ему пробили і влїзли в голову до мозку. Нещасливий хлопець згинув на місци. Суд в Новім Санчи увзгляднюючи всї облекшаючі вину обставини, засудив Алексїя Каплана лиш на 7 днів арешту.

— **Помер** др. Мелитон Бучиньский, адвокат в Станиславові, дня 25 с. м. Похорон відбув ся нинї.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Скоплїя 27 цьвітня. Під селом Прадовицї прийшло до борби між ворохобниками а турецким войском. Борба була завзята. Болгари утратили 93 людий, Турки 14 убитих і 16 ранених.

Бїлгород 27 цьвітня. Донесене часописий немов би на нового российского консула в Митровици Машкова зроблено замах і ранено его, показало ся неправдиве.

Рим 27 цьвітня. Нинї приїздить сюди з Неаполю король Едвард VII, перший король Анґлїї, котрого нога постане в Римі. Місто пристроїло ся торжественно на приняте гостя. Вечером відбуде ся в королївскій палатї двірский обід. Король Едвард забавить в Римі до четверга.

Мадрид 27 цьвітня. Вчера відбули ся вибори до парляменту. В многих місцях вибухли грізні розрухи.

Пекин 27 цьвітня. Тутешні заступники Анґлїї і Японїї порадили Хінам, аби відкинули нові жаданя Росиї в справі Манджуриї.

— На що менї того маєтку — каже бувало сама до себе — коли я не можу его уживувати, не сьмію ужиткувати! Зараз би вийшло все на верх. Всї казали би, що я злодійка. А скажу, що то були мої гроші, та і на що то придасть ся? Всї би зараз сказали: Таж тогди, коли ти обікрала того якогось волоцюгу, то ти ще не знала, що то твій чоловік, що тебе був покинув. До смерти називали би всї мене злодійкою. Проклята та ніч, що зробила з мене злодійку.

Не важилась опісля вже й дотикати ся тих гроший; бояла ся зміняти хоч би один банкнот, аби то не донеслось до суду і аби еї відтак не замкнули до кримiналу. Так зазнавала она тяжкої муки, хоч нераз розважала себе, що она невинна, що то лиш така еї доля.

Чим довше лежали у неї в хатї тї гроші без ужитку, тим більше мучило то еї душу. Була богачка, мала гроші, добре золото і добрі банкноти, а не могла їх уживати. Всї тї гроші мусїли лежати так сховані аж до еї смерти. Нераз собі думає: По моїй смерти возьме хтось чужий тї гроші та буде собі панувати та уживати, а я, хоч то моя спадщина, мушу жити як жебрачка!

Тї гадки так еї мучили, що она бувало, коли висипле гроші на стіл, зриваєсь, та ховає чим скорше, бо думає, що еї хтось підглядає. Наконець аж таки зійшла з розуму, молить ся і плаче, а відтак кричить: Підсїв на мене, — он бачиш? — підсїв. — Одного дня найшли еї в хатї неживу.

Надіслане.

Вп. Панове господарі!

При надходячій веснї осьмiляюсь пригадати, що вже найвисший час замовити собі знаряди рільничі а передовсїм **млинок** до чищеня збіжа, щоб чисте насїнє висїяти — або коли хто з пп. господарів хоче собі уменшити ручну, тяжку і так дорогу працю, а хотїв би також, щоби ему бараболї добре родили ся і більший видаток з поля дали, той повинен до підгортаня бараболь ужити лишень однокінний **плужок.** — Видаток на той плужок уже в першім роцї значно виплатить ся. Такий плужок можна уживати і до садженя бараболь в гребельки, а в такім случаю нїколи они не вигнють анї на мокрих землях, анї підчас дощевого лїта. Цїна плужка дуже низька, бо цїлком зелїзний плужок коштує 15 корон (7 зр. 50 кр.) сильнїйший з ралом на передї 10, 12 і 15 зр., до того-ж поручаю **значники** 4-рядові до робленя знаків під бараболї; цїна на одного коня 10 К (5 зр.) — **Рала, Плуги доораня, Вальцї до груди, Млинки до сортованя збіжа, Вітраки і Сїкарнї.** — Замовляти прошу вчасно. Адреса до мене:

Іван Плейза
Турка коло Коломиї.

На жаданє висилаю цїнник даром.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі пояснення в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **„Зарваницю“**, леґенди В. Щурата (друге видане) можна купувати і замовляти лиш в „Книгарни Ставропигійскій“ по 20 сот. за примірник (з почтовою пересилкою 25 сот.)

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видає для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 10 сот.
2. Замкнення місячні 2 штуки . . „ 5 „
3. Інвентар довжників . аркуш „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ уділів . . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . . „ „ 10 „
7. „ лiквiдацийна . . „ „ 10 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 10 „
9. „ уділів члeньских „ „ 10 „
10. Реєстр членів . . . . . „ „ 10 „
11. Зголошення о позичку штука по 2 „
12. Виказ уморенн позички „ „ 2 „
12. Асиґнати касові . . . . „ „ 1 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

Контора виміни

ц. к. управ. галиц. акц.

Банку гіпотечного.

купує і продає

всї папери вартістні і монети

по найточнїйшім курсї дневнім, не числячи нїякої провізиї.

Робітня ґалянтерийна виконує альбоми, оправи образів в паспарту і також найдешевші рами; поручає **Йосиф Вербицкий**, ул. 3-го Мая ч. 10 в подвірю.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-европ. год.

Зі Львова

посп.	особ.	
відходить		**День**
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Петутер
	6·35	„ Лавочного, Мукача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сокова, Берггомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 19/5 до 10/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	8·16	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукача, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Гримайлова з Підзамча

До Львова

посп.	особ.	
приходить		**День**
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·40		„ Чернівцїв
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	10.03	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	7·04	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 30/9.
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·30	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. н. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Оголошене.

Дирекция Товариства задаткового в Белзї запрошує членів того-ж товариства на звичайні збори, котрі відбудуть ся дня **4 мая** н. ст. с. р. в льокали товариства о год. 10-ій рано. Наколи о тій годинї не збере ся число членів статутом приписаних, відбудуть ся по полудни о год. 3-ій того-ж дня поновні збори без згляду на число присутних членів, а рішеня повзяті будуть мали силу обовязуючу.

Порядок дневний зборів буде слїдуючий:

I. Відчитане протоколу з послїдних загальних зборів.
II. Справоздане Дирекциї з чинностий за рік 1902.
III. Вибір комісиї ревізийної до справдженя предложених справоздань і рахунків.
IV. Внесене Ради завідуючої о удїлене Дирекциї абсолюториї з чинностий і рахунків за рік 1902.
V. Внесене Ради завідуючої що-до розділу чистого зиску.
VI. Вибір одної третої ($^1/_3$) части уступаючих членів Ради завідуючої на період три (3) лїтний.
VII. Затверджене повзятої ухвали через Раду завідуючу що до закупна опорожненої площи до будинку товариства від сходу положеного.
VIII. Внесеня самостійні.

З Дирекциї Товариства задаткового в Белзї стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою.

Белз, дня 14 цвітня 1903.

Директори:

Олександер Мілковский, Adolf Gross, Тадей Сквіжиньский.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).